

violentiæ ad actus externos peccaminosos, ut illud de Samsone, qui per violentiam se ipsum occidit cum Philistæis, conjugium iniit cum alienigena, et cum Dalila meretrice fornicatus est, quæ alias etiam prohibita et peccata fuissent: de Juditha, quæ Holopherni mentita fuit; de Eliseo, qui pueris maledixit; de Elia, qui combussit duces cum turmis regis Achab. An vero fuerit violentia immediate a Deo peracta, vel dæmonum ministerio, ut in aliis animabus contingit, in dubio relinquatur.

52. Cum huiusmodi violentiæ etiam impuræ absque mentis offuscatione accidunt, tunc anima Deo potest uniri, et de facto semper magis unitur.

53. Ad cognoscendum in praxi, an aliqua operatio in aliis personis fuerit violenta, regula, quam de hoc habeo, nedum sunt protestationes animarum illarum, quæ protestantur se dictis violentiis non consensisse, aut jurare non posse, quod in iis consenserint, et videre quod sint animæ, quæ proficiunt in via interna; sed regulam sumerem a lumine quodam actuali cognitione humana, ac theologica superiore, quod me certo cognoscere facit cum interna certitudine, quod talis operatio est violenta, et certus sum, quod hoc lumen a Deo procedit, quia ad me pervenit conjunctum cum certitudine, quod a Deo proveniat, et mihi nec umbram dubii relinquit in contrarium, eo modo, quo interdum contingit, quod Deus aliquid revelando, eodem tempore animam certam reddit, quod ipse sit, qui revelat, et anima in contrarium non potest dubitare.

54. Spirituales vitæ ordinariæ in hora mortis se delusos inveniunt, et confusos, et cum omnibus passionibus in alio mundo purgandis.

55. Per hanc viam internam pervenitur, etsi multa cum sufferentia, ad purgandas et exstinguendas omnes passiones, ita quod nihil amplius sentitur, nihil; nec ulla sentitur inquietudo, sicut corpus mortuum, nec anima se amplius commoveri sinit.

56. Duæ leges, duæ cupiditates, animæ una, et amoris proprii altera, tandiu perdurant, quoad perdurat amor proprius: unde quando hic purgatus est, et mortuus, ut fit per viam internam, non adsunt amplius illæ duæ leges, et cupiditates, nec alterius lapsus aliquis incurritur, nec aliquid sentitur amplius, nequidem veniale peccatum.

57. Per contemplationem acquisitam pervenitur ad statum non faciendi amplius peccata mortalia nec venialia.

58. Ad huiusmodi statum pervenitur non reflectendo amplius ad proprias operationes, quia defectus ex reflexione oriuntur.

59. Via interna sejuncta est a confessione, a confessariis et a casibus conscientiæ, a theologia et philosophia.

60. Animabus provecis, quæ reflexionibus mori incipiunt et eo perveniunt, ut sint mortuæ, Deus confessionem aliquando efficit impossibilem, et supplet ipse tanta

gratia præservante, quantam in sacramento recipiunt, et ideo huiusmodi animabus non est bonum in tali casu ad sacramentum Pœnitentiæ accedere, quia id est illis impossibile.

61. Anima cum ad mortem mysticam pervenit, non potest amplius aliud velle, quam quod Deus vult, quia non habet amplius voluntatem, et Deus illi eam abstulit.

62. Per viam internam pervenitur ad continuum statum immobilem in pace imperurbabili.

63. Per viam internam pervenitur etiam ad mortem sensuum: quinimo signum, quod quis in statu nihilitatis maneat, id est mortis mysticæ, est si sensus exteriores non repræsentent amplius res sensibiles, unde sint, ac si non essent, quia non perveniunt ad faciendam, quod intellectus se ad eas applicet.

64. Theologus minorem dispositionem habet, quam homo rudis ad statum contemplativi. Primo, quia non habet fidem adeo puram; secundo, quia non est adeo humilis; tertio, quia non adeo curat propriam salutem; quarto, quia caput refertum habet phantasmatis, speciebus, opinionibus et speculationibus, et non potest in illum ingredi verum lumen.

65. Præpositis obediendum est in exteriori, et latitudo voti obedientiæ religiosum tantummodo ad exterius pertingit. In interiore vero aliter se habet, quo solus Deus et director intrant.

66. Risu digna est nova quædam doctrina in Ecclesia Dei, quod anima quoad internum gubernari debeat ab episcopo: quod si episcopus non sit capax, anima ipsum cum suo direttore adeat; novam dico doctrinam, quia, nec sacra Scriptura, nec canones, nec bullæ, nec sancti, nec auctores eam unquam tradiderunt, nec tradere possunt, quia Ecclesia non judicat de occultis, et anima jus habet eligendi quemcumque sibi benevisum.

67. Dicere quod internum manifestandum est exteriori tribunal præpositorum, et quod peccatum sit id non facere, est manifesta deceptio, quia Ecclesia non judicat de occultis et propriis animabus præjudicant his deceptionibus et simulationibus.

68. In mundo non est facultas, nec jurisdictionis ad præcipiendum, ut manifestentur epistolæ directoris quoad internum animæ, et ideo opus est animadvertere, quod hoc est insultus Satanæ.

Quas quidem propositiones tanquam hæreticas, suspectas, erroneas, scandalosas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, Christianæ disciplinæ relaxativas et eversivas, et seditiosas respective: ac quæcumque super iis verbo, scripto, typis emissa, pariter cum voto eorundem fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium et inquisitorum generalium damnavimus, circumscriptimus, et abolevimus: deque eisdem, et similibus omnibus, et singulis posthac quoquo modo loquendi, scribendi, disputandi, easque credendi, tenendi, de-

cendi, aut in praxim reducendi, facultatem quibuscumque interdiximus et contrafacientes omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, officiis ipso facto perpetuo privavimus, et inhabiles ad quæcumque decrevimus, vinculoque etiam anathematis eo ipso innodavimus, quo non nisi a nobis et a Romanis Pontificibus successoribus nostris valeant absolvi; præterea eodem nostro decreto prohibuimus et damnavimus omnes libros, omniaque opera, quocumque loco, et idioma impressa, nec non omnia manuscripta ejusdem Michaelis de Molinos, vetuimusque, ne quis cujuscumque gradus, conditionis, vel status, etiam speciali nota dignus, audeat sub quovis prætextu, quolibet pariter idioma, sive sub eisdem verbis, sive sub æqualibus aut æquipollentibus, sive absque nomine, seu ficto, aut alieno nomine ea imprimi facere, neque impressa, seu manuscripta legere, vel apud se retinere, sed ordinariis locorum aut hæreticæ pravitate inquisitoribus statim tradere et consignare teneantur sub eisdem pœnis superioris inflictis, qui ordinarii et inquisitores statim ea igni comburi faciant. Tandem ut prædictus Michael de Molinos ob hæreses, errores et turpia facta prædicta debitis pœnis in aliorum exemplum, et ipsius emendationem plecteretur, lecto in eadem nostra congregatione toto processu, et auditis dilectis filiis consultiis nostræ sanctæ Inquisitionis officii, in sacra theologia et in iure Pontificio magistris, cum eorundem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium unanimi voto, dictum Michael de Molinos tanquam reum convictum et confessum respective, et uti hæreticum formalem, licet pœnitentem, in pœnam arcti et perpetui carceris, et ad agendas alias pœnitentiæ salutares, prævia tamen abjuratione de formali per ipsum emittenda, servato juris ordine, damnavimus, mandantes, ut die et hora præfixendis in ecclesia Sanctæ Mariæ supra Mineram hujus alme Urbis, præsentibus omnibus venerabilibus fratribus nostris, S. R. E. cardinalibus, et Romæ curiæ nostræ prælatis, universoque populo ad id etiam per concessionem Indulgentiarum convocando, ex alto tenor processus, stante in suggestu eodem Michael de Molinos, una cum sententia inde secuta legeretur, et postquam idem de Molinos, habitu pœnitentiæ indutus, prædictos errores, et hæreses publice abjurasset, facultatem dedimus dilecto filio nostro sancti officii commissario, ut eum a censuris, quibus innodatus erat, in forma Ecclesiæ consueta absolveret; quæ omnia in executionem dictæ nostræ ordinationis die 3 Septembris labentis anni solemniter adimpleta sunt.

Et licet supernarratum decretum de mandato Nostro latum ad majorem fidelium cautelam typis editum publicis locis affixum et divulgatum fuerit; nihilominus ne hujus Apostolicæ damnationis memoria futuris temporibus deleri possit, utque populus Christianus catholica veritate instructor

per viam salutis incedere valeat, prædecessorum nostrorum Summorum Pontificum vestigiis inhærentes, hac nostra perpetuo valitura constitutione supradictum decretum denuo approbamus, confirmamus, et debitæ executioni tradi mandamus, iterum supradictas propositiones definitive dampnantes et reprobantes, librosque, et manuscriptorum ejusdem Michaelis de Molinos prohibentes et interdicentes sub eisdem pœnis et censuris contra transgressores latis et inflicis.

Decernentes, etc. Nulli ergo omnino hominum, etc.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1687, XII Kalendas Decembris, pontificatus nostri anno duodecimo.

(31. *Alexandri divina providentia Papæ VIII decretum contra duas propositiones: Bullarii Romani, edit. cit., tom. IX, pag. 96. Feria v, die 24 Augusti 1690.*)

Sanctissimus D. N. Alexander Papa VIII, non sine magno animi sui mœrore audivit duas theses, seu propositiones, unam de novo, et in majorem fidelium perniciem suscitari, alteram de novo erumpere, et cum sui pastoralis officii munus sit oves sibi creditas a noxiis pascuis avertere, et ad salutaria semper dirigere, dictarum thesium sive propositionum examen pluribus in sacra theologia magistris, et deinde eminentiss. et reverendiss. DD. cardinalibus inquisitoribus sedulo commisit, qui pluries, re mature discussa, infrascriptis thesibus seu propositionibus, super unaqueque ipsarum sua suffragia Sanctitati Suae singillatim exposuerunt.

1. Bonitas objectiva consistit in convenientia objecti cum natura rationali; formalis vero in conformitate actus cum regula morum. Ad hoc sufficit ut actus moralis tendat in finem ultimum interpretative; « hinc homo non tenetur amare neque in principio, neque in decursu vitæ suæ moralis. »

2. Peccatum philosophicum seu morale est actus humanus disconveniens naturæ rationali et rectæ rationi; theologicum vero et mortale est transgressio libera divinæ legis; philosophicum, quantumvis grave, in illo, qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æterna pœna dignum.

Quibus peractis sanctissimus omnibus plene et mature consideratis, primam thesim seu propositionem declaravit hæreticam, et uti talem damnandam et prohibendam esse, sicuti damnat et prohibet sub censuris et pœnis contra hæreticos et eorum fautores in jure expressis. Secundam thesim seu propositionem declaravit scandalosam, temerariam et piarum aurium offensivam, et erroneam, et uti talem damnandam et prohibendam esse, sicuti damnat et prohibet, ita ut quicumque illam docuerit, defenderit, ediderit, aut de ea etiam disputa-

verit publice, seu privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvi. Insuper districte in virtute Sanctæ Obedientiæ, et sub interminatione divini iudicii prohibet omnibus Christifidelibus eujuscunque conditionis, dignitatis et status, etiam speciali et specialissima nota dignis, ne prædictam thesim seu propositionem ad praxim deducant.

(32. *Decretum S. D. N. Alexandri VIII, contra propositiones 31, tom. eod., pag. 96 seq. Feria v, die 7 Decembris 1690.*)

Sanctissimus D. N. Alexander divina Providentia Papa VIII prædictus pro pastoralis cura ovium a Christo Domino sibi commissa, de earum salute sollicitus, ut inoffenso gradu per rectas semitas possint incedere, et pascua nimium perniciosa in pravus doctrinis exhibita vitare, unius supra triginta propositionum examen pluribus in sacra theologia magistris, deinde eminentissimis et reverendissimis cardinalibus contra hæreticam pravitatem generalibus inquisitoribus commisit, qui tantum negotium diligenter aggressi, atque sedulo, ac pluries incumbentes super unaquaque ipsarum suffragia Sanctitati Suae singillatim detulerunt.

Propositiones autem 31 sunt infrascriptæ, videlicet:

1. In statu naturæ lapsæ ad peccatum formale et demeritum sufficit illa libertas, qua voluntarium, ac liberum fuit in causa sua peccato originali et voluntate Adami peccantis.

2. Tametsi detur ignorantia invincibilis juris naturæ; hæc in statu naturæ lapsæ operantem ex ipsa non excusat a peccato formali.

3. Non licet sequi opinionem vel inter probabiles probabilissimam.

4. Dedit semetipsum pro nobis oblationem Deo, non pro solis electis, sed pro omnibus et solis fidelibus.

5. Pagani, Judæi, hæretici, aliique hujus generis nullum omnino accipiunt a Jesu Christo influxum, adeoque hinc recte inferes in illis esse voluntatem nudam et inermem sine omni gratia sufficienti.

6. Gratia sufficiens statui nostro, non tam utilis quam perniciosa est, sic ut proinde merito possimus petere: *A gratia sufficienti libera nos, Domine.*

7. Omnis humana actio deliberata, est Dei dilectio vel mundi; si Dei, charitas Patris est; si mundi, concupiscentia carnis, hoc est, mala est.

8. Necessè est infidelem in omni opere peccare.

9. Revera peccat, qui odio habet peccatum mere ob ejus turpitudinem et disconvenientiam cum natura sine ullo ad Deum offensum respectu.

10. Intentio, qua quis detestatur malum,

et prosequitur bonum, mere ut cœlestem obtineat gloriam, non est recta, nec Deo placens.

11. Omne, quod non est ex fide Christiana supernaturali, quæ per dilectionem operatur, peccatum est.

12. Quando in magnis peccatoribus deficit omnis amor, deficit etiam fides, et etiamsi videantur credere, non est fides divina, sed humana.

13. Quisquis etiam æternæ mercedis intuitu Deofamulatur, charitates caruerit, vitio non caret, quoties intuitu licet beatitudinis operatur.

14. Timor gehennæ non est supernaturalis.

15. Attritio, quæ gehennæ, et pœnarum metu concipitur sine dilectione benevolentia Dei propter se, non est bonus motus ac supernaturalis.

16. Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit non politia aut institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi lex et præscriptio, natura rei id ipsum quodammodo dictante.

17. Per illam praxim mox absolvendi ordo pœnitentiæ est inversus.

18. Consuetudo moderna quoad administrationem sacramenti pœnitentiæ, etiamsi eam plurimorum hominum sustentet auctoritas, et multi temporis diuturnitas confirmet; nihilominus ab Ecclesia non habetur pro usu, sed abusu.

19. Homo debet agere tota vita pœnitentiam pro peccato originali.

20. Confessiones apud religiosos factæ, pleræque vel sacrilegæ sunt vel invalidæ.

21. Parochianus potest suspicari de Mendicantibus, qui elemosynis communibus vivunt, de imponenda nimis levi et incongrua pœnitentia, seu satisfactione ob questum seu lucrum subsidii temporalis.

22. Sacrilegi sunt iudicandi, qui jus ad communionem percipiendam præterdunt, antequam condignam de delictis suis pœnitentiam egerint.

23. Similiter arcendi sunt a sacra communione, quibus nondum inest amor Dei purissimus, et omnis mistionis expers.

24. Oblatio in templo, quæ fiebat a B. M. V. die Purificationis suæ per duos pullos columbarum, unum in holocaustum, et alterum pro peccatis, sufficienter testatur, quod indignerit purificatione, et quod Filius, qui offerebatur etiam macula Matris maculatus esset secundum verba legis.

25. Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in templo collocare.

26. Laus, quæ defertur Mariæ, ut Mariæ, vana est.

27. Valuit aliquando baptismus sub hac forma collatus: *In nomine Patris, etc.*, prætermis illis: *Ego te baptizo.*

28. Valet baptismus collatus a ministro, qui omnem ritum externum, formamque baptizandi observat, intus vero in corde suo apud se resolvit: *Non intendo facere, quod facit Ecclesia.*

29. Futilis, et toties convulsa est assertio

de Pontificis Romani supra concilium œcumenicum auctoritate, atque in fidei quæstionibus decernendi infallibilitate.

30. Ubi quis invenerit doctrinam in Augustino clare fundatam, et absolute potest tenere et docere, non respiciendo ullam Pontificis bullam.

31. Bulla Urbani VIII *In eminenti*, est subreptitia.

Quibus mature consideratis, idem sanctissimus statuit et decrevit 31 supradictas propositiones, tanquam temerarias, scandalosas, male sonantes, injurias, hæresi proximas, hæresim sapientes, erroneas, schismaticas et hæreticas respective, esse damnandas et prohibendas, sicut eas damnat et prohibet, ita ut quicumque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputative, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi a pro tempore existente Romano Pontifice absolvi.

Insuper districte in virtute S. Obedientiæ et sub interminatione divini iudicii, prohibet omnibus Christifidelibus eujuscunque conditionis, dignitatis et status, etiam speciali et specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxim deducant.

Non intendit tamen S. Sua per hoc decretum alias propositiones in majori numero, ultra supradictas 31 jam exhibitas, et in hoc decreto non expressas, approbare.

(33. *Breve Innocentii XII, proscriptentis tres et viginti theses, quæ prætextu amoris erga Deum purissimi in Galliis docebantur, Bullar. Roman., edit. citat., tom. IX, pag. 499 seqq.*)

INNOCENTIUS Papa XII, etc.

Cum alias ad Apostolatul nostri notitiam pervenerit, in lucem prodixisse librum quemdam Gallico idiomate editum, cui titulus: *Explication des Maximes des Saints sur la vie intérieure par Messire François de Salignac Fénelon, archevêque-duc de Cambrai, précepteur de Messieurs les ducs de Bourgogne, d'Anjou et de Berry: A Paris chez Pierre Anbovin, Pierre Emery, Charles Cloussier, 1697*, ingens vero subinde de non sana libri hujusmodi doctrina excitatus in Galliis rumor adeo percrebuerit, ut opportunam pastoralis vigilantia nostræ opem efflagitaverit; nos eum librum nonnullis ex venerabilibus fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus, aliisque in sacra theologia magistris, mature, ut rei gravitas postulare videbatur, examinandum commisimus. Porro hi mandatis nostris obsequentes, postquam in quamplurimis congregat. varias propositiones ex eodem libro excerptas, diuturno accuratoque examine discussuerant, quid super earum singulis sibi videretur, tam voce quam scripto Nobis exposuerunt. Auditis igitur in pluribus itidem coram Nobis desuper actis congregationibus memoratorum cardina-

lium, et in sacra theologia magistrorum sententiis, Dominici gregis Nobis ab æterno pastore crediti periculis, quantum Nobis ex alto conceditur, occurrere cupientes, motu proprio ac ex certa scientia et matura deliberatione nostra, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, librum prædictum, ubique et quocunque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione hucusque impressum, aut in posterum imprimendum, quippe ex ejus lectione, et usu fideles sensim in errores ab Ecclesia catholica damnatos induci possent, ac insuper tanquam continentem propositiones, sive in obvio earum verborum sensu, sive attenta sententiarum connexionem, temerarias, scandalosas, male sonantes, piarum aurium offensivas, in praxi periculosas, ac etiam erroneas respective, tenore præsentium damnamus et reprobamus, ipsiusque libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, et usum omnibus, et singulis Christifidelibus, etiam specifica et individua mentione et expressione dignis, sub pœna excommunicationis per contrafacientes, ipso facto absque ulla declaratione incurrenda interdiximus et prohibemus. Volentes, et Apostolica auctoritate mandantes, ut quicumque supradictum librum penes se habuerint, illum statim atque præsentem litteræ eis innotuerint, locorum ordinariis, vel hæreticæ pravitatis inquisitoribus tradere, ac consignare omnino teneantur. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscunque, etc. Cæterum propositiones in dicto libro contentæ, quas Apostolici censura iudicii, sicut præmittitur, confingendas duximus, ex Gallico idiomate in Latinum versæ, sunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

1. Datur habitualis status amoris Dei, qui est charitas pura et sine ulla mistione motivi proprii interesse. Neque timor pœnarum, neque desiderium remunerationum habent amplius in eo partem; non amatur amplius Deus propter meritum, neque propter perfectionem, neque propter felicitatem in eo amando.

2. In statu vitæ contemplativæ, seu unitivæ omittitur omne motivum interessatum timoris et spei

3. Id, quod est essenziale in directione animæ, est non aliud facere, quam sequi pedetentim gratiam cum infinita patientia, præcautione et subtilitate: oportet se intra hos limites continere, ut sinatur Deus agere, et nunquam ad purum amorem ducere, nisi quando Deus per unctionem interiorem incipit aperire cor huic verbo, quod adeo durum est animabus adhuc sibimet affixis, et adeo potest illas scandalizare, aut in perturbationem conjicere.

4. In statu sanctæ indifferentiæ anima non habet amplius desideria voluntaria et deliberata propter suum interesse, exceptis iis occasionibus, in quibus toti suæ gratiæ fideliter non cooperatur.

5. In eodem statu sanctæ indifferentiæ nihil nobis, omnia Deo volumus; nihil volumus, ut simus perfecti et beati propter in-

terasse proprium, sed omnem perfectionem ac beatitudinem volumus, in quantum Deo placet efficere, ut velimus res istas impressione suæ gratiæ.

6. In hoc sanctæ indifferentiæ statu volumus amplius salutem, ut salutem propriam, ut liberationem æternam, ut mercedem nostrorum meritorum, ut nostrum interesse omnium maximum, sed eam volumus voluntate plena ut gloriam, et beneplacitum Dei, ut rem, quam ipse vult, quam nos vult velle propter ipsum.

7. Derelictio non est nisi abnegatio, seu sui ipsius renuntiatio, quam Jesus Christus a nobis in Evangelio requirit, postquam externa omnia reliquerimus: ita nostri ipsorum abnegatio non est, nisi quoad interesse proprium. Extremæ probationes, in quibus hæc abnegatio, seu sui ipsius derelictio exerceri debet, sunt tentationes, quibus Deus æmula or vult purgare amorem, nullum ei ostendendo per fugium, neque ullam spem quoad suum interesse proprium, etiam æternum.

8. Omnia sacrificia, quæ fieri solent ab animabus quam maxime desinteressatis circa earum æternam beatitudinem sunt conditionalia; sed hoc sacrificium non potest esse absolutum in statu ordinario; in uno extremarum probationum casu hoc sacrificium fit aliquo modo absolutum.

9. In extremis probationibus potest animæ invincibiliter persuasum esse persuasione reflexa, quæ non est intimus conscientiæ fundus, se juste reprobam esse a Deo.

10. Tunc anima divisa a semetipsa exspirat cum Christo in cruce dicens: *Deus, Deus meus utquid dereliquisti me?* (Matth. xxvii, 46.) In hac involuntaria impressione desperationis conficit sacrificium absolutum sui interesse proprii quoad æternitatem.

11. In hoc statu anima amittit omnem spem sui proprii interesse, sed nunquam amittit in parte superiori; id est in suis actibus directis, et intimis spem perfectam, quæ est desiderium disinteressatum promissionum.

12. Director tunc potest huic animæ permittere, ut simpliciter acquiescat iacturæ sui proprii interesse, et justæ condemnationi, quam sibi a Deo indictam credit.

13. Inferior Christi pars in cruce non communicavit superiori suas involuntarias perturbationes.

14. In extremis probationibus pro purificatione amoris fit quædam separatio partis superioris animæ ab inferiori. In ista separatione actus partis inferioris manant ex omnino cæca, et involuntaria perturbatione: nam totum, quod est involuntarium et intellectuale, est partis superioris.

15. Meditatio constat discursivis actibus, qui a se invicem facile distinguuntur. Ista compositio actuum discursivorum et reflexo-

rum est propria exercitatio amoris interessati.

16. Datur status contemplationis adeo sublimis, adeoque perfectæ, ut fiat habitus, ita ut quoties anima actu orat, sua oratio sit contemplativa, non discursiva. Tunc non amplius indiget redire ad meditationem, ejusque actus methodicos.

17. Animæ contemplativæ privantur intuitu distincto, sensibili et reflexo Jesu Christi duobus temporibus diversis; primo, in fervore nascente earum contemplationis; secundo, anima amittit intuitum Jesu Christi in extremis probationibus.

18. In statu passivo exercentur omnes virtutes distincte, non cogitando, quod sint virtutes. In quolibet momento aliud non cogitur, quam facere id, quod Deus vult, et amor zelotypus simul efficit, ne quis amplius sibi virtutem velit, nec unquam sit adeo virtute præditus, quam cum virtuti amplius affixus non est.

19. Potest dici in hoc sensu, quod anima passiva, et desinteressata nec ipsum amorem vult amplius, quatenus est sua perfectio, et sua felicitas, sed solum quatenus est id, quod Deus a nobis vult.

20. In confitendo debent animæ transformata sua peccata detestari et condemnare se, et desiderare remissionem suorum peccatorum, non ut propriam purificationem, et liberationem, sed ut rem, quam Deus vult, et vult nos velle propter suam gloriam.

21. Sancti mystici excluderunt a statu animarum transformatarum exercitationes virtutum.

22. Quamvis hæc doctrina (de puro amore) esset pura et simplex perfectio evangelica in universa traditione designata, antiqui pastores non proponebant passim multitudini iustorum, nisi exercitationem amoris interessati, eorum gratiæ proportionatam.

23. Purus amor ipse solus constituit totam vitam interiorem, et tunc evadit unicum principium, et unicum motivum omnium actuum, qui deliberati et meritorii sunt.

Non intendimus tamen per expressam propositionum hujusmodi reprobationem, alia in eodem libro contenta ulatenus approbare. Ut autem eadem præsentis litteræ omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam valeat allegare, volumus pariter, et auctoritate præfata decernimus, ut illæ ad valvas basilicæ principis Apostolorum, ac cancellariæ Apostolicæ, nec non curiæ generalis in Monte Citatorio, et in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex cursoribus nostris, ut moris est, publicentur, illarumque exempla ibidem affixa relinquantur; ita ut sic publicatæ, omnes et singulos, quos concernunt, perinde efficiant, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ et intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ mu-

nitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 12 Martii 1699, Pontificatus nostri anno octavo.

(34. Sanctissimi D. N. Clementis divina Providentia Papæ XI damnatio quamplurium propositionum excerptarum ex libro Gallico idiomate impresso, et in plures tomos distributo sub titulo: *Le Nouveau Testament en Francois avec des reflexions morales sur chaque verset, etc.* A Paris 1699. *Ac aliter*: *Abregé de la morale de l'Évangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, et de l'Apocalypse, ou Pensees Chretiennes sur le texte de ces livres sacrez, etc.* A Paris 1694.

Cum prohibitione ejusdem libri, et aliorum quorumcumque in ejus defensionem, tam hactenus editorum quam in posterum edendorum. Bullar. Rom., edit. cit., tom. X, part. III, pag. 340 seqq.

CLEMENS, episcopus, etc.

Unigenitus Dei Filius pro nostra et totius mundi salute Filius hominis factus, dum discipulos suos doctrina veritatis instrueret, universamque Ecclesiam suam in apostolis erudiret, præsentia disponens, et futura prospiciens, præclaro ac saluberrimo documento nos admonuit, ut attenderemus a falsis prophetis, qui veniunt ad nos in vestimentis ovium, quorum nomine potissimum demonstrantur magistri illi mendaces, et in deceptione illusores, qui splendida pietatis specie prava dogmata latenter insinuantes, introducunt sectas perditionis sub imagine sanctitatis; utque facilius incautis obrepant, quasi deponentes lupinam pellem, et sese divini legis sententiis, velut quibusdam ovium velleribus obvolvunt, sanctarum Scripturarum, adeoque etiam ipsius Novi Testamenti verbis, quæ multipliciter in suam, aliorumque, perditionem depravant, nequiter abutuntur, antiqui scilicet, a quo progeniti sunt mendacii parentis exemplo ac magisterio edocti, nullam omnino esse ad fallendum expeditionem viam, quam ubi nefarii erroris subintroducitur fraudulentia, ibi divinorum verborum prætentatur auctoritas.

His Nos vere divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intima cordis nostri amaritudine accepimus, librum quemdam Gallico idiomate olim impressum, et in plures tomos distributum sub titulo:

Le Nouveau Testament en Francois, avec des reflexions morales sur chaque verset, etc. A Paris 1699. *Aliter vero*: *Abregé de la morale de l'Évangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, et de l'Apocalypse, ou Pensees chretiennes sur le texte de ces Livres Sacrez, etc.* A Paris 1693 et 1694;

Tametsi alias a Nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravarum doctrinarum mendacia multifariam permiscen-

tem, adhuc tamen tanquam ab omni errore immunem a pluribus haberi, Christifidelium manibus passim obrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium consilio, et opera studiose nimis quaquaversum disseminari, etiam Latine redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertrauseat de gente in gentem, et de regno ad populum alterum: versutis hujusmodi seductionibus, atque fallaciis creditum Nobis Dominicum gregem in viam perditionis sensim adduci summopere doluimus: adeoque pastoralis non minus curæ nostræ stimulis, quam frequentibus orthodoxæ fidei zelatorum querelis, maxime vero complurium venerabilium fratrum, præsertim Galliæ episcoporum litteris, ac precibus excitati, gliscenti morbo, qui etiam aliquando posset in deteriora quæque prouere, validiori aliquo remedio obviam ire decrevimus.

Et quidem ad ipsam ingruentis mali causam providæ nostræ considerationis intuitum convertentes, perspicue novimus summam hujusmodi libri perniciem ideo potissimum progredi et invalescere, quod eadem intus lateat, et velut improba saniem, nonnisi secto ulcere foras erumpat, cum liber ipse primo aspectu legentes specie quadam pietatis illiciat; meliori enim sunt sermones ejus super oleum, sed ipsi sunt jacula, et quidem intento arcu ad nocendum parata, ut sagittent in obscuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut salubrius præstari a Nobis posse arbitrati sumus, quam si fallacem libri doctrinam generatim solummodo a Nobis hactenus indicatam, pluribus singillatim ex eo excerptis propositionibus, distinctius et apertius explicarem, atque universis Christifidelibus noxia zizaniorum semina e medio tritici, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Ita nimirum denudatis, et quasi in propatulo positis, non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque tum pridem damnatis, tum etiam nove adinventis erroribus, plane confidimus, benedicente Domino, fore, ut omnes tandem apertæ jam, manifestæque veritati cedere compellantur.

Id ipsum maxime e re catholica futurum sedandis præsertim in florentissimo Galliæ regno exortis ingeniorum varie opinantium, jamque in acerbiores scissuras protendentium dissidiis apprime proficuum: conscientiarum denique tranquillitati perutile et propemodum necessarium non modo præfati episcopi, sed et ipse in primis charissimus in Christo filius noster Ludovicus Francorum rex Christianissimus, cujus eximium in tuenda Catholicæ fidei puritate, extirpandisque erroribus zelum satis laudare non possumus, sæpius Nobis est contestatus, repetitis propterea vere piis et Christianissimo rege dignis officiis, ardentibus votis a Nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolata quantocius Apostolici censura iudicii consuleremus.

Hinc aspirante Domino, ejusque celestis ope confisi, salutare opus sedulo diligen-